

Petra van Rij (37) verloor haar man vijf jaar geleden door een ongeluk op zee. Een tijd van verdriet en wanhoop volgde – tot ze besloot dat het anders moest.

...DAT IK WEER ECHT LEEF NA DE DOOD VAN MIJN MAN

“Toen ik afgelopen winter samen met mijn meiden door Melbourne liep, leek het alsof er een knop omging. Na jaren van intens verdriet zag ik voor het eerst een lichtpuntje. Ik realiseerde me: Hans is er niet meer, maar ik ben er wel, onze dochters zijn er, en we moeten met z'n drieën verder.

Mei 2006. Een doodgewone donderdagochtend, half acht. Ik was boven in de badkamer. Er riep een man vanuit mijn tuin. Het was de projectdirecteur van het team van ABN AMRO, Hans' sponsor uit de zeilwereld. Hij wilde binnenkomen, maar ik vond het nogal een rare tijd, dus ik vroeg wat er aan de hand was. Omdat ik niet opendeed, riep hij: 'Hans is dood!' Nooit heeft iets me harder geraakt dan dat ene zinnenetje. Twee dagen later zou mijn man Hans, die meedeed aan de Volvo Ocean Race (een zeilwedstrijd om de wereld, red.), een paar dagen naar huis komen. Het besef dat hij nooit meer over de drempel zou stappen, deed me door de grond zakken. Ik werd helemaal gek. Ik jankte en gilde. Alles wat je doet als het allerergste je overkomt. Nee, ik heb er nooit rekening mee gehouden dat dit zou kunnen gebeuren. Hans was een heel ervaren zeiler; hij was één met de boot. Hoe het precies is gegaan, zullen we nooit weten, maar wel is duidelijk dat Hans verdween nadat er, op de Atlantische Oceaan, een grote golf over de boot heen sloeg. De rest van de bemanning vond

hem veertig minuten later levenloos in het water. Wezenloos heb ik voor me uit zitten staren op de bank. Mijn dochter van anderhalf werd door Hans' moeder naar de crèche gebracht en ik probeerde te beseffen wat er aan de hand was. Dat lukte niet. Hans was er niet. Maar Hans was er wel vaker weken achter elkaar niet, dus ik kon het niet bevatten. Toen ik hem voor het eerst weer zag, opgebaard, dacht ik zelfs: hij slaapt gewoon. Tot ik hem aanraakte, ik schrok ervan hoe koud hij was. Hans. Mijn grote liefde. De vader van Bobby van anderhalf, de vader van het kind in mijn buik. Ik was vijf maanden zwanger en compleet radeloos. Hans was dood. Hoe moest ik in mijn eentje twee kinderen opvoeden? De jaren die volgden, waren absolute tropenjaren. Ik miste Hans in alles. Bij het eerste lachje van Kit, toen Bobby voor het eerst naar de kleuterschool ging. Door zijn afwezigheid kon ik er niet van genieten. Woedend was ik dat het leven mij zo in de steek had gelaten. Ik kreeg hulp van alle kanten, maar daarover ga je je na verloop van tijd ook bezwaard voelen. Door het bestaan van complete gezinnen werd ik constant geconfronteerd met de harde realiteit. Kerst, vakanties, een bezoekje aan het pretpark. Zij met z'n allen, ik in mijn eentje met twee kinderen. Wat voelde ik me alleen. 1 januari 2010. Het was weer een slepende oud en nieuw.

“Soms denk ik: jeetje Hans, moet je mij en onze dochters eens zien!”

‘Gelukkig nieuwjaar’ – ik kon het bijna niet mijn mond uit krijgen. Waar was Hans? Waarom zat ik op nieuwjaarsdag alleen met Bobby en Kit bij zijn ouders een borrel te drinken? Die dag besepte ik dat er iets moest veranderen. Dat ik iets moest doen voor ons drietjes. Met Hans had ik nog het plan gemaakt om door Australië te gaan trekken en ik besloot die reis met mijn twee meiden te ondernemen. In september zijn we vertrokken. Met een camper reden we van camping naar camping. De telefoon was uit, er was geen agenda, ik had tijd voor de meiden, de meiden voor elkaar en we deden alleen maar leuke dingen. Een dolfjinentour, terrasjes, naar het zwembad, ijsjes eten, naar Sea-

world. Bobby en Kit hebben het er nog steeds over en daar ben ik vreselijk blij om. Dit was de beste beslissing die ik toen had kunnen nemen. We zijn naar Melbourne geweest, waar Bobby en ik Hans in 2006 hebben opgezocht toen hij daar was voor de Volvo Ocean Race en dat was heel emotioneel. In een museum hebben Hans, Bobby en ik destijds een prent van onze handafdrukken gemaakt en Kit wilde dat ook, zodat we haar handje naast die van papa konden photoshoppen. De meiden praten sowieso heel regelmatig en makkelijk over Hans. ‘Mijn papa is dood en wij zijn thuis met drie meiden’, zegt Kit dan. Verder willen ze ook altijd dat we zijn verjaardag vieren met bloemen, taart en pannenkoeken en we kijken geregeld een dvd'tje of foto's met Hans erop. Hij is helemaal verweven met onze levens; de meiden maken vaak iets voor op zijn graf en dan brengen we het ernaartoe. Ik voel me nog wel eens schuldig over die eerste periode van hun leven waarin ik er niet helemaal bij was met mijn hoofd, omdat het verdriet te groot was en me overspoelde. Ik hoop dat Bobby en Kit het zich niet herinneren of anders... dat ze het zullen begrijpen. Mijn man leeft niet meer, maar dankzij de kinderen heb ik de kracht gevonden om door te gaan. Ik weet weer waarvoor ik leef en denk soms: jeetje Hans, moet je ons eens zien! Hij houdt ons in de gaten. Daar ben ik van overtuigd.”